



Έπι τῆ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, 26ῆ Ὀκτωβρίου 2014

## Ὁ σεβασμὸς στὸ ἀνθρώπινο Πρόσωπο

**Ἀναφέρεται** στὴν περιγραφή τοῦ εἰκονογραφικοῦ τύπου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅτι «...ἐπιβαίνει ἐπάνω εἰς κοκκινωπὸν ἄλογον, καὶ διατρυπᾷ μὲ τὸ κοντάρι τοῦ τὸν Λυαῖον, κείμενον καταγῆς αἱματωμένον».

**Ὅταν** πρὶν ἄρκετὰ χρόνια χρειάσθηκε νὰ ἀγιογραφηθῆ στὸ Εἰκονογραφικὸ Ἔργαστήριον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς, μία μεγάλη Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, «ἐπιβαίνοντος ἐπάνω εἰς κοκκινωπὸν ἄλογον», ὁ τότε Πνευματικός μας καὶ νῦν Μητροπολίτης μας, Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, εἶχε ἐκφράσει τὴν ἀντίθεσή του ὡς πρὸς τὸ νὰ «διατρυπᾷ μὲ τὸ κοντάρι τοῦ τὸν Λυαῖον, κείμενον καταγῆς αἱματωμένον».



**Στὴν** ἀπορία καὶ ἐρώτηση τῶν Εἰκονογράφων, ἡ ἀπάντησή του ἦταν ὅτι κάθε ἀνθρώπινο πρόσωπο ἔχει, ὡς «κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασμένο», ἀνυπολόγιστη καὶ ἀνεπανάληπτη ἀξία, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἀπαξιώνεται καὶ νὰ κακοποιεῖται σὲ καμμία περίπτωση, ἀκόμη καὶ ὅταν ἀνήκει σὲ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν μὲ τὶς πράξεις τους σαφῶς ἐχθροὶ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν φίλων Του.

**Οἱ πυκνὲς ἀναφορὲς**, στὸ θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ μοναδικῆς αὐτῆς εὐγένειας τῆς Ὁρθόδοξης Εἰκονογραφίας, ἡ ὁποία «χαρίζεται» ἀκόμη καὶ στὰ πρόσωπα τῶν Χριστοκτόνων, ἐφ' ὅσον τὰ ζωγραφίζει μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο μὲ αὐτὰ τῶν Ἁγίων, ἀλλὰ καὶ παλαιὲς Εἰκόνες τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἄνευ Λυαίου, τὶς ὁποῖες «ἀνακαλύψαμε» σὺν τῷ χρόνῳ, ἐδικαίωσαν τὴν θέση αὐτὴν ἀπόλυτα.

**Ἔτσι**, κατανοοῦμε ὅλο καὶ βαθύτερα αὐτὸ πὸν ἀναφέρεται στὸν ὄρο τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «Οὐ ζωγράφων ἐφεύρεσις ἢ τῶν Εἰκόνων ποίησις, ἀλλὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐγκριτος θεσμοθεσία καὶ παράδοσις [...]. Μενοῦν γε τῶν Πατέρων ἢ ἐπίνοια καὶ ἢ παράδοσις καὶ οὐ τοῦ ζωγράφου· τοῦ γὰρ ζωγράφου ἢ τέχνη μόνον· ἢ δὲ διάταξις πρόδηλον τῶν δειγμαμένων ἁγίων Πατέρων» (Mansi 13,252 B-C)...